

Sygn. akt III KZ 82/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 grudnia 2016 r.

zażalenia G. D.

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Wydziału II Sądu Apelacyjnego z dnia 22 października 2016 r., sygn. akt II AKo (...), o odmowie przyjęcia zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 5 grudnia 2015 r., II Ko (...),

postanowił:

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

G. D. pismem z dnia 14 lipca 2016 r. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego orzeczeniem Sądu Okręgowego w W. z dnia 5 grudnia 2008 r., sygn. akt II Ko (...) (tak wynika z uzasadnienia jego pisma zatytułowanego jako wniosek o unieważnienie orzeczenia, natomiast intencja wznowienia postępowania odczytywana na podstawie art. 118 k.p.k. wynika z ostatniego akapitu pisma). Wnioskodawcy nie przydzielono pełnomocnika z urzędu, w związku z czym wezwano go do uzupełnienia braku formalnego jego wniosku przez sporządzenie go i podpisanie przez adwokata. Wobec braku wywiązania się z tego obowiązku, zarządzeniem Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego z dnia 30 września 2016 r. [sygn. akt II AKo (...)] na podstawie art. 120 § 2 k.p.k. odmówiono przyjęcia przedmiotowego wniosku. Zarządzenie zawierało pouczenie o prawie do odwołania. G. D. wniósł zażalenie na to zarządzenie, wskazując m.in. na błędy zawarte w orzeczeniu Sądu Okręgowego w W. z dnia 5 grudnia 2008 r., a nadto kwestionując brak przyznania mu pełnomocnika z urzędu.

Powyższe zażalenie nie zostało przyjęte, z uwagi na to, że zostało złożone po terminie [zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego z dnia 22 października 2016 r., sygn. akt II AKo (...)]. Od tego zarządzenia zażalenie (choć formułuje je jako wniosek o przywrócenie terminu) wniósł G. D. wskazując, że uchybił terminowi jedynie o 1 dzień oraz nie zrozumiał pouczenia i był przekonany, że 7 dniowy termin oblicza się z pominięciem dni wolnych od pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 123 k.p.k. do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin, natomiast jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia.

W niniejszym przypadku błąd wnioskodawcy polegał zapewne na tym, że uznał dzień wolny od pracy za niewliczany do terminu niezależnie od tego, czy wyznacza on koniec 7 dniowego terminu, czy nie. W pouczeniu, które dołączone było do zarządzenia z dnia 30 września 2016 r. wprowadzie nie zacytowano brzmienia przepisu art. 123 k.p.k., lecz nie posłużono się także zwrotem „w terminie 7 dni roboczych” albo synonimicznym. Stąd przekonanie wnioskodawcy nie było uzasadnione.

Nie oznacza to jednak zamknięcia drogi wnioskodawcy do wznowienia postępowania, którego się domaga. Nie oznacza to jednak zamknięcia drogi wnioskodawcy do ponownego złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Wystarczy, że wniosek taki zostanie złożony w przewidzianej przepisami prawa formie – tj. zostanie sporządzony i podpisany przez adwokata.

Wobec powyższego należało orzec jak na wstępie.

r.g.